Lappilehti

1 • 2018

SUOMEN VAPAAKIRKON LAPIN LÄHETYS

Lappi on Kettusten lähetyskenttä

Sivut 6-7

KUVA: PEKKA TOLONEN

KUVA: MARJA-LEENA NURMINEN

Serkuksista tuli Jumalan juoksupoikia

Serkukset **Akseli** ja **Kari Lindgren** ovat syntyneet Torniossa ja ovat veljesten lapsia. Akseli, 56, on kuusilapsisen perheen nuorimmainen ja Kari, 58, on toiseksi nuorin kahdeksanlapsisesta perheestä. Heidän mummonsa oli uskova, ja molempien kotona kunnioitettiin Jumalaa. Akseli on luonteeltaan eloisa ja ulospäin suuntautuva, Kari puolestaan on rauhallisempi ja harkitsevampi.

Akseli muuttaa Ruotsiin

Akseli asui välillä Kemissä, josta hän 18-vuotiaana lähti ensimmäisen kerran Ruotsiin, mutta palasi vuoden kuluttua takaisin. Myöhemmin hän lähti uudelleen, ja hänen kertomuksessaan vilahtelevat Ruotsin paikkakunnat Trållhättan, Halstahammar, Västerås ja monet muut.

Akseli kertoo, että siihen aikaan Ruotsissa meni lujaa: tehtiin autobisnestä ja alkoholia käytettiin runsaasti. Akseli liikkui porukassa, jonka miehet olivat aika kilttejä, eikä heillä ei ollut riitoja keskenään. Jos he joskus sattuivat törmäämään rähinäporukoihin, niin he mieluummin poistuivat paikalta kuin alkoivat tapella.

Akseli muistaa, että heillä oli aina tapana ravintolaan tullessaan kuuluttaa suurella äänellä, että ”maailma on meidän”. Nyt tilanne hymyilyttää, sillä Jumala näytti myöhemmin monella tapaa, kenelle tämä maailma oikeastaan kuuluu. Tuohon aikaan sisältyi myös kaksi avioliittoa ja useita avosuhteita. Näistä suhteista Akselilla on 31-vuotias poika ja 16-vuotias tytär, jotka asuvat edelleen Ruotsissa.

Akseli kertoo, että Jumalan asiat alkoivat pikku hiljaa tulla lähemmäksi ja lähemmäksi. Erään kerran kun hän oli kovassa ahdistuksessa ja ”kankkunen” oli päällä, hän huusi: ”Jumala auta minua”. Akseli koki voimallisen Jumalan Hengen laskeutuvan ylleen ja tilanne helpottui. Hän ei kuitenkaan ymmärtänyt, mistä oli kysymys, ja pian tilanne luisui entiselleen.

LAPPILEHTI: SUOMEN VAPAAKIRKON LAPIN LÄHETYKSEN UUTIS- JA RUKOUSLEHTI. ILMESTYY KAKSI KERTAA VUODESSA JA ON ILMAINEN. **TILAUKSET/OSOITTEENMUUTOKSET:** SUOMEN VAPAAKIRKON LAPIN LÄHETYS, SAIRAALANKATU 5-7, 33100 TAMPERE TAI SVK@SVK.FI TAI 010 3288 000. **TOIMITUS/SIVUNVALMISTUS:** RIITTA JA PEKKA TOLONEN. **PAINOPAIKKA:** SUOMEN UUSIOKUORI OY.

Jumala mukana kaikessa

Sitten vuonna 2001 Akselin silloinen avovaimo pyysi, että mies lähtisi viemään häntä autolla 20 kilometrin päähän hengelliseen kokoukseen. Tämä kieltäytyi ensin, mutta suostui lopulta kyytimieheksi ja meni myös sisään kokoustupaan. Tuossa tilaisuudessa eräs henkilö toi hänelle tarkan profetian hänen silloisesta elämästään.

Vielä silloin Akseli ei tehnyt ratkaisua, mutta neljä kuukautta myöhemmin hän oli valmis tunnustamaan syntinsä, tekemään parannuksen ja luovuttamaan koko elämänsä Jeesukselle. Uskoontuloa seurasi kasteella käynti ja liittyminen Västeråsin vapaaseurakuntaan.

Akseli muistaa, että uskoontulon alkuvuodet Jumala oli konkreettisesti mukana kaikessa hänen elämässään ikään kuin kädestä taluttaen. Akseli arvelee sen johtuneen siitä, että hän oli niin maailmassa kiinni. Ilman Jumalan voimallista läsnäoloa hän olisi luisunut sinne uudelleen.

Akseli sai rukoilemisen lahjan, ja Jumala johdatti häntä erilaisten ihmisten luo ja hän sai rukoilla heidän puolestaan. Ihmisiä pelastui ja parani.

Kari seuraa Akselia

Kari Lindgrenin ensimmäinen reissu ulkomaille suuntautui myös Ruotsiin ja Tukholmaan, josta hän sitten ajan myötä kulkeutui pohjoisemmas. Useita vuosia Kari asui Akselin kanssa samoilla paikkakunnilla, serkukset liikkuivat samoissa porukoissa ja elämään kuului alkoholia, pillereitä ja naissuhteita.

Karilla on yksi tytär, joka asuu perheineen Kemissä. Ihmeellinen johdatus oli, kun Kari Suomessa käydessään tapasi tyttärensä eräällä huoltoasemalla Torniossa ja sai kutsun kylään. He eivät olleet tavanneet vuosiin, eikä Kari ollut tekemisissä edes tyttärensä lasten kanssa. Herra elvyttää myös ihmissuhteita.

Jumala kutsui myös Karia, joka alkoi kaivata elämäänsä muutosta. Kari muutti Haaparannalle 2011, sillä hänen veljensä ja tämän vaimo asuivat siellä. He olivat olleet jo vuosia uskossa. Ensimmäisen kerran Kari rukoili veljensä kanssa Jeesusta elämäänsä, mutta ei ollut täydestä sydämestään siinä mukana eikä vapautunut täysin.

Kun Karin veli kuoli auto-onnettomuudessa, Kari oli aivan surun murtama ja epätoivoinen. Juuri silloin Akseli tuli käymään, ja he rukoilivat yhdessä. Seuraava päivä oli sunnuntai, ja Akseli ehdotti lähtöä hengelliseen kokoukseen, mihin Kari suostui.

Niin he tulivat Tornion vapaaseurakuntaan, jossa silloin oli työntekijänä pastori **Jarmo Moisio**. Hänen kättensä alla alttarilla Kari sai luovuttaa vihdoin koko elämänsä Jumalan käsiin. Silloin oli kevät 2014, ja lokakuussa samana vuonna Jarmo sai upottaa Karin kasteen hautaan ja vedestä nousi uusi ihminen. Sen jälkeen Kari liittyi Tornion vapaaseurakuntaan.

> Jumala on antanut Akselille ja Karille laulun lahjan, ja he käyvät pari kertaa viikossa parin muun henkilön kanssa laulamassa ja julistamassa evankeliumia kahdessa vanhusten palvelutalossa.

Paluu Tornioon

Akseli oli jo useita vuosia kokenut, että hän haluaisi muuttaa Suomeen ja tänne entiselle kotipaikkakunnalleen. Lopulta keväällä 2017 muutto sitten tapahtui ensin Keminmaahan, mistä löytyi asunto, ja syksyllä hän sai juuri remontoidun asunnon Torniosta.

Nyt serkukset asuvat Torniossa ja palvelevat yhdessä Herraa lahjoillaan vapaaseurakunnassa. Jumala on antanut heille molemmille laulun lahjan, ja he käyvät pari kertaa viikossa parin muun henkilön kanssa laulamassa ja julistamassa evankeliumia kahdessa vanhusten palvelutalossa.

Lisäksi Akseli on ottanut vastuuta *ViaDia Tornio ry:n* ruoka-aputyöstä ja joka toinen viikko pidettävästä Leipäkirkosta.

Molempien rukousaiheena on lasten pelastuminen ja se, että Jumala antaisi viisautta ja voimaa evankeliumin viemiseksi uskomattomille, jotta mahdollisimman moni pelastuisi.

Marja-Leena Nurminen

Miksi lehti ei ilmestynyt?

Joku ehkä ihmetteli, miksi viime keväänä ei ilmestynytkään Lappilehteä. Se jäi tekemättä terveydellisistä syistä. Tämä olikin ensimmäinen kerta Lappilehden yli 16-vuotisen historian aikana. Pahoittelumme! - Lappilehden toimitus

KUVA: PEKKA TOLONEN

Yllätys katkaisi kotimatkan

Elokuisena maanantai-iltapäivänä Rovaniemen vapaaseurakunnan puheenjohtaja **Pekka Valmari** kurvasi polkupyörällä työpaikaltaan Lapin keskussairaalalta kohti kotia. Mitä yhtäkkiä tapahtui, sitä Pekka ei muista, mutta tapahtumien kulku on selvinnyt jälkeenpäin.

- Oikaisin pyöräteiden risteyksessä pientä polunpätkää pitkin, mutta siinä olikin nyt yllättäen kaivutöiden jäljiltä pehmeä kohta. Kapea etupyörä upposi hiekkaan ja lensin reippaasti. Noloa kyllä, kuten aina välillä, minulla ei ollut kypärääkään. Olin muutaman minuutin tajuttomana.

Ohikulkijat hälyttivät ambulanssin, ja Pekka vietiin sairaalaan. Hänellä havaittiin iso verenvuoto aivojen ja kallon välissä. Nyt olivat pikaiset toimet tarpeen.

Kiitoksen aiheita ovat ammattilaisten hieno työpanos ja pelastushelikopteri, joka saatiin pian paikalle kuljettamaan Pekka vaativaan leikkaukseen Ouluun.

- Teholla herätessäni ajatus oli täysin kirkas. Toisinkin olisi voinut olla, Pekka toteaa.

Leikanneen lääkärin arvion mukaan leikkauksen viivästyminen tunnilla tai kahdella olisi todennäköisesti merkinnyt Pekan menehtymistä.

Rukous kantaa

Leila-puoliso oli ilmoittanut onnettomuudesta lapsille ja ystäville ja pyytänyt heitä myös rukoilemaan Pekan puolesta.

- Valtava määrä ihmisiä oli rukoillut puolestani, toiset muissa maissakin. Olen siitä todella kiitollinen, tiedän, että sillä on ollut vaikutusta. Oli aika koskettavaa, kun kollega kävi läpi tehtyä leikkausta ja osoitti merkintää täydestä tajunnan palautumisesta heti nukutuksen päätyttyä. Hän sanoi, että tuohon kyllä mahtuu vähän ihmettäkin mukaan.

Muutamat esirukoilijat ovat kertoneet, että saivat rukouksessa levon ja vakuuttuivat, että kaikki tulee menemään hyvin. Joku herätettiin vielä unesta jatkamaan rukousta, minkä jälkeen tämä varmuus tuli. Joku taas sai kuvallista ohjausta rukoukseen.

Rakentava pysähdys

Toipuminen on edennyt kuntoutuksen myötä mukavasti, testit ja tutkimukset ovat menneet hyvin, ja Pekka saattaa selvitä kahden kuukauden sairauslomalla työkuntoon. Oikeaa kättä saa jo

käyttää aika paljon solisluun murtuman luutuessa, eivätkä pienemmät murtumat vaivaa enää ollenkaan.

- Tapahtunut toi myös rakentavan pysähdyksen kuunnella osuvia hengellisiä virikkeitä ja ajatella elämää ja sen prioriteetteja, ihmissuhteita, johdatusta ja varjelusta. Kevennyksiä jäljellä olevalle työpätkälle on suunniteltu, ja uutta näkökulmaa on ehkä avautumassa hengelliseenkin elämään. Jumalan rakastaminen – suurin käsky, josta kuitenkin harvemmin opetetaan – on teemana noussut enenevästi mieliin viimeisen parin vuoden aikana. Nyt koetut vaiheet syventävät tätä kiinnostusta entisestään.

Riitta Tolonen

Palvelemassa Nepalissa ja Intiassa

Jere ja **Tuuli Pikkumäki** osallistuivat kahden tyttärensä ja suomalaisen au pairin kanssa kuusi vuotta sitten Vapaakirkon ja ulkoministeriön rahoittamaan avustushankkeeseen Pohjois-Intiassa. Tyttöjen turvakodissa *Waastalla* vähäosaiset intialaiset tytöt saavat kodin ja peruskoulutuksen. Lisäksi naiset, jotka ovat riskialttiissa asemassa, voivat opiskella itselleen ammattia. Tuuli opetti naisille käsityö- ja suunnittelutaitoja, ja Jeren tietotekniikkaosaamiselle tuli siellä myös käyttöä.

Ensimmäisen reissun jälkeen perhe alkoi suunnitella seuraavaa matkaa. Sydämessä palaa halu auttaa Himalajan alueen köyhiä ihmisiä, erityisesti nepalilaisia. Nuorimman lapsen syntymä lykkäsi suunnitelmia muutamalla vuodella, mutta keväällä 2018 he lähtivät jälleen matkaan. Tyttöjen hoitajana ja kotiopettajana oli mukana Tuulin sisko **Marika Valmari**.

Savupiippuja ja rakennussuunnittelua

Tarkoitus oli vierailla ensin Nepalissa tutustumassa ja verkostoitumassa. Tämän jälkeen vietettäisiin toinen kuukausi *Waastalla* Intian puolella. Hiukan seikkailumieltäkin matkaan sisältyi, sillä Nepalista Intian puolelle päätettiin mennä Jeepillä.

Suomalainen **Jouni Suonpää** on NEBA-yrittäjyysverkkokurssin kautta mahdollistanut yrittäjyyteen tarttumista eri maissa, myös Nepalissa. **Segge**, nepalilainen kristitty kurssinvetäjä, kutsui Jeren osallistumaan yrittäjyyskurssin tapaamiseen ja jakamaan siellä kokemuksiaan. Tapaamisen jälkeen Segge pyysi Jereä mukaansa tutustumaan kotikyläänsä. Tuulia vähän jännitti, kun miehet lähtivät päristelemään moottoripyörällä maaseudun kapeille, kiemurteleville vuoristoteille.

Tuuli, Jasmiini, Jere, Neilikka, Marika ja Lumilla.

Jeren business-osaaminen innosti Seggeä, ja Jeren rakennusalan koulutus auttoi tunnistamaan mahdollisuuksia paikalliselle liiketoiminnalle. Monissa Nepalin kylissä eletään edelleen ilman savupiippuja ja lämmitysjärjestelmiä. Ruuanlaitto tapahtuu nuotiolla tuvan keskellä ja arjessa savu kirjaimellisesti pistää silmään. Voitaisiinko jotenkin luoda tähän liittyvää liiketoimintaa, helpottaa pienten kylien arkea ja tuoda ihmisille kipeästi kaivattua työtä?

Rohkeita kristittyjä

Toinen nepaliystävä, **Lakpa**, vei puolestaan Jeren ylös vuorille, jonne paikallisseurakunta suunnitteli kirkon istutusprojektia pienten kylien saavuttamiseksi. Jere odotti näkevänsä vuorilla jo työn alla olevan rakennusprojektin, mutta perillä odottikin tyhjä rinnetontti. ”Tähän me sen rakennamme”.

Paikalle saapui muutaman tunnin kävelymatkan päästä alueen ainut kristitty, joka unelmoi kylien ihmisten saavuttamisesta evankeliumilla. Jereä pyydettiin auttamaan suunnittelutyössä ja kirkkorakennuksen sijoittamisessa tontille. Hallimainen rakennus on tarkoitus tarjota ensi vaiheessa kyläyhteisöjen käyttöön ja edelleen vakiinnuttaa siitä alueen kristittyjen kokoontumispaikka.

Nyt rakennustyöt ovat jo täyttä päätä käynnissä, mutta rahoitusta tarvitaan edelleen. Rukoillaan, että Jumala vastaa näiden rohkeiden kristittyjen rukouksiin.

Intian puolella *Waastalla* Tuuli opetti naisille vaateompelua. Lastenkodin tytöt tulivat koko perheelle rakkaiksi. Sairastelut ja muut matkan rasitukset haastoivat kahden kuukauden aikana, mutta eivät sammuttaneet perheen kiinnostusta Nepalin suuntaan.

Tuuli ja Jere Pikkumäki/
Riitta Tolonen

KUVAT: PEKKA TOLONEN

Markku ja Satu palvelevat Sodankylässä

Mutta miten kaikki alkoi?

Vapaakirkon pitkäaikainen lähetysjohtaja **Richard Brewis** totesi joskus, että Lappia voi täydellä syyllä nimittää lähetyskentäksi. **Markku** ja **Satu Kettunen** eivät olleet sellaisesta kuulleet silloin, kun pyrkivät *Suomen teologisen opiston* lähetyslinjalle.

Satu oli nähnyt uskoontulonsa jälkeen näyn, jossa oli korkeita vuoria ja kaksi lokeroa, joista toisessa oli hän itse, toinen oli tyhjä. Vuoret eivät olleet Alppien tai Himalajan korkuisia, mutta Satu tulkitsi, että johonkin vuoristoiseen maahan hän vielä lähtisi lähetystyöhön. Hän oletti, että siihen toiseen lokeroon pitäisi tulla hänelle saman näyn jakava elämänkumppani, puoliso. Niin kuin tulikin.

Tosin Satu yritti vielä yksin ollessaan hakeutua joihinkin lähetystehtäviin, mutta ne kariutuivat milloin epäsopivan ajan, milloin rahan puutteen takia.

- Jumala sulki ovet, Satu toteaa yksinkertaisesti.

Markku puolestaan oli saanut samantapaisen kutsun kuin Paavali aikanaan makedonialaiselta mieheltä: ”Tule ja auta meitä.” Jotkut tapahtumat antoivat aihetta ajatella, että kutsu koskisi pohjoista aluetta, Kanadaa.

He yllättyivät, kun opistossa heitä ohjattiin kouluttautumaan nuorisotyölinjalle. Se ehkä johtui siitä, että molemmat olivat uskoontulostaan lähtien palvelleet vapaaehtoisina lapsi- ja nuorisotyössä.

Mennään, missä tarvitaan

Opiskelut alkoivat olla päätöksessä, kun pohjoisessa tuli auki *Lapin lähetyksen* työntekijän paikka. Jostain syystä sitä esiteltiin kaikille muille opiskelijoille paitsi Satulle ja Markulle. Kiinnostusta ei kuitenkaan löytynyt.

- Ei ikimaailmassa Lappiin, Kettuset kuulivat monien kommentoivan.

- Me ajateltiin, että jos kukaan ei halua sinne lähteä ja siellä tarvitaan, me voidaan hakea niihin tehtäviin, he kertovat.

Vasta kun he olivat muuttaneet Sodankylään, Satu totesi, että

täällähän ne näyn vuoret ovatkin: tunturit. Mikään Lapin nostalgia ei heitä tänne houkutellut, mutta toki pohjoisen luonnosta on tullut yksi jaksamisen ja voiman lähde.

Nyt kun takana on 28 vuotta Sodankylässä, Kettusten työfilosofia on edelleen sama: tartutaan siihen, mikä pitäisi saada tehdyksi ja mennään sinne, missä tarvitaan. Pääasia, että evankeliumi Jeesuksesta ja Jumalan rakkaudesta välittyy tavalla tai toisella.

Virkistyksen aiheita

Kun seurakunnan säännöllisen kokoustoiminnan ja kerhojen lisäksi pidetään viikoittain Avoimien ovien päivä, kerran kuussa tarjotaan kaikille halukkaille ilmainen ruoka, pidetään kirpputoria, opastetaan työharjoittelijaa, tulkataan kokoukset, jaetaan EU-ruokaa, käydään esittelemässä toimintaa monenlaisissa tapahtumissa ja tehdään ties mitä muuta, tarvitaan aikamoinen joukko tekijöitä.

- Seurakunnassamme jokainen kynnelle kykenevä osallistuu työhön voimiensa mukaan, jopa niiden ylikin, mutta useammallekin vapaaehtoiselle hommaa riittäisi, Markku toteaa.

Hän ymmärtää myös sen, miksi vapaaehtoistyöhön osallistuminen on haastavaa.

- Työelämä vaatii nykyään paljon, ja toisaalta työttömyys ja lyhyet työsuhteet tekevät elämästä epäsäännöllistä. Viime vuosina sekä Markku että Satu ovat kokeneet uupumusta siinä määrin, että se on pakottanut heidät huolehtimaan myös omasta jaksamisestaan.

Jaksamisen kannalta ensiarvoisen tärkeää on tietää, että ei ole yksin. On Kutsuja, ovat tukirenkaan ystävät ja ystävien rukoukset.

Nyt he tietävät, missä on paikkakunnan kuntosali ja uimahalli. Siellä Markku saattaa käydä myös maahanmuuttajien kanssa, mistä on iloa niin kunnon kuin kanssakäymisen kannalta. Satu puolestaan rentoutuu mielellään kävelyretkellä tai tekee käsitöitä. Yhteistyö *Järjestökeskus Kitisen* kanssa taas antaa seurakuntatyölle siinä määrin uutta ulottuvuutta, että se tuntuu suorastaan virkistävältä.

Syntymäseutunsa Savon murteella ja pilke silmäkulmassa Markulla on tapana kutsua kaikkia Lappiin.

- Tulukee tänne, tiälä riittee raetista ilimoo!

- Me ajateltiin, että jos kukaan ei halua Lappiin lähteä ja siellä tarvitaan, me voidaan hakea niihin tehtäviin, Markku ja Satu kertovat.

Jumala antoi Satulle ja Markulle lähetyskutsun – ja lähetti heidät Lappiin.

Salme Bugenhagenin kokemus Lapista

Raamatunkääntäjä Salme Bugenhagenin opiskeluun kuului muutaman kuukauden harjoitteluaika Lapissa. Hän oppi, että erilaisessa kulttuurissa saaduista kokemuksista oppii aina jotain, mitä voi soveltaa uusissa ympäristöissä. Lapissa hän oppi kaksi asiaa.

- Ensiksikin hengellinen tilaisuus alkaa sitten, kun ihmiset ovat tulleet paikalle. Toiseksi kaikkialle ei ole aina helppo päästä.

Riitta Tolonen

Vapaakirkon
Lapin lähetys
Sairaalankatu 5-7
33100 Tampere

ROVANIEMEN VAPAASEURAKUNTA
Vartiokatu 14-16 L 2, 96100 Rovaniemi
Puh. 040 529 5985
E-mail: rovaniemi@svk.fi
Internet: www.rovaniemi.svk.fi
Lapin lähetyksen yhdyshenkilö:
Riitta Tolonen
Metsärinne 5 A, 96910 Rovaniemi
Puh. 040 778 2383
E-mail: riitta.tolonen@kotikone.fi

SODANKYLÄN VAPAASEURAKUNTA
Lompolontie 1, 99600 Sodankylä
Lapin lähetyksen yhdyshenkilö:
Markku Kettunen
Lompolontie 1 H 21, 99600 Sodankylä
Puh. 040 738 7087
E-mail: markku.kettunen@pp9.inet.fi

TORNION VAPAASEURAKUNTA
PL 18 (Saarenpäänkatu 20), 95401 Tornio
E-mail: marjaleenan2@gmail.com
Lapin lähetyksen yhdyshenkilö:
Marja-Leena Nurminen
Uusikatu 8 B 21, 95400 Tornio
Puh. 040 541 9411

Lappilehden aineisto:
pekka.tolonen@kotikone.fi

Sinulla on mahdollisuus tukea työtä Lapin lähetyksen alueella. Allaolevilla viitenumeroilla voit osoittaa tukesi jollekin Lapin vapaaseurakunnalle tai kaikille yhteisesti. Kiitos lahjastasi!

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	**FI79 2047 1800 1401 04**	**BIC: NDEAFIHH**
Saaja Mottagare	**Suomen Vapaakirkko** Sairaalankatu 5-7 33100 TAMPERE	
Maksaja Betalare		
Allekirjoitus Underskrift		
Tililtä nro Från konto nr		

TILISIIRTO GIRERING
Vain kotimaan maksuliikenteessä
Endas för inrikesbetalningsförmedling

KANNATUKSENI
LAPIN LÄHETYKSELLE

Rovaniemen viite	**72200 30044**
Sodankylän viite	**72300 30047**
Tornion viite	**72400 30040**
Yhteinen viite	**710 30041**

KIITÄMME TUESTASI!

Viitenro Ref.nr		
Eräpäivä Förf.dag		**EUR**